

Een modern Ziekenhuis.

werd vroeger ingenomen door een drietal bouwsels, het oude „Mannenverband,” de „Barak” — bestemd voor tijdelijk gebruik, het ding deed tien jaar dienst, was toen ook óp, versleten, bouwvallig — en dan nog de zoogenaamde „timmerwinkel.” *) De Barak stond tusschen de andere huizen in, ontving z'n licht alleen door 't dak; het was een kille zaal met veertig bedden; één zieke kon er dus het lot van negen-en-dertig anderen verbitteren. 't Mannenverband, waarvan althans 't chirurgisch deel, niet juist dien naam getrouw, alleen voor vrouwen en kinderen werd gebruikt, huisvestte doorgaans vier-tot-acht-en-dertig-zieken in ééne zaal; frissche lucht ontbrak daar — door den zeer zonderlingen bouw — doorgaans al evenzeer als licht; werd er boven, op den eersten étage, eens flink geschrobd, dan kwam er... enkel maar vuil-water naar beneden lekken..., edoch... 't bleef daar niet altijd bij... Professor's demonstratiekamer, een hok, niets meer, was boven de „secours immédiat” (de z.g. wachtkamer) en 't was er nog al erg gehoorig; iedere kiespijnkreet, elk dronkemansverhaal werd boven mee-genoten... Dit stoorde de overigens voorbeeldeloze aandacht der studenten begrijplijkerwijs wel iet-of-wat...

Geen wonder dat professor Rotgans krachtig op verbetering aan bleef dringen en 't hem gelukte te overtuigen, dat hier alleen vernietiging en weder-opbouw baten konden, geen wonder dat hij, verzocht z'n grieven op papier te stellen, daarmee twaalf pagina's kwarto van zijn zeer klein schrift kon vullen... Geen wonder ook dat voor hem die donkere Decemberdag van '96, toen 't groote Raadsbesluit genomen werd — tot slechting van de oude gebouwen en tot stichting van de nieuwe, ganschelijk naar zijn behoeften en ideeën uitgevoerd, — dat die dag voor hem een eigen licht verkreeg uit z'n beteekenis, en dat — 't was zomer voor met de afbraak

*) Een inrichting van huishoudelijken aard, waartoe ook 't souterrain van 't nieuwe gebouw gedeeltelijk is aangewend.

werd begonnen — 't gedreun der heimachines hem als schoone melodie in de ooren klonk, met 't regelmatig ploffen van het blok totforsch accoord; muziek, niet op uw pianino na te tokkelen!... Toch werd nog veel van zijn geduld gevergd. Vertraging was er allerlei, en van de onvoorzieste. Ten slotte hield de electriche verlichting nog een half jaar op; maar die moest dan ook zeer voortreflijk worden en geheel zelfstandig. *) En — met beslistheid sprak hij 't uit, dien 6^{en} October, — 't gebouw was zoo geworden als hij 't had gewild, 't kon concurreeren, 't was goed, 't was af; professor Rotgans wenschte zijn studenten warm, vol ernst, geluk met wat door Amsterdam, ten deele ook voor hen, gedaan was, hij wekte hen tot dankbaarheid en ijver op, herinnerde dat „hij die veel ontvangt ook veel moest geven...” Toch was er iets, één grief — niet zeer belangrijk, en niet weg-te-nemen — maar waar hij niet van zwijgen kon: de operatie-zaal was minder diep dan hij gewenscht had, één meter was 't verschil. Het kon niet anders, door beperktheid van 't terrein. Maar die meter ging hem aan z'n hart, hij vond 't jammer dat de bovenste, de zesde bank van 't amphitheater nu niet, als de andere, rondom-door kon loopen, maar dat in 't midden

*) Zij kostte f 25000.— extra.

HET NIEUWE ZIEKENHUIS: FRONTGEVEL.